

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 31 maja 1882.

51.

Ustawa z dnia 24 maja 1882,

mocą której zmienione zostają przepisy karne ustawy z dnia 29 lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35), o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraźliwym i o tępieniu tychże, tudzież ustawy z dnia 29 lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 37) o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiących tę zarazę.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje:

Artykuł I.

Uchyła się §§. 44 i 45 ustawy z dnia 29 lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35) o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraźliwym i o tępieniu tychże a na ich miejsce zaprowadza się przepisy następujące:

§. 44.

Kto zaniedba uczynić doniesienie, będąc do tego według ustawy niniejsze lub według rozporządzeń na jej zasadzie wydanych, obowiązany, staje się winnym przekroczenia i karany być ma aresztem aż do dwóch miesięcy lub grzywnami aż do 300 złotych.

Przełożony gminy (obszaru dworskiego) lub ktokolwiek jego zastępujący, jeżeli zaniedba dopełnić ciężącego na nim obowiązku doniesienia o chorobie podejrzanej, albo jeżeli w paszportach bydła lub w świadectwach pochodzenia poświadczy nieprawdę, chociażby tylko przez niedbałość, staje się winnym przekroczenia i karany być ma grzywnami aż do 300 zł.; w okolicznościach obciążających skazany być może na areszt aż do dwóch miesięcy.

§. 45.

Kto działa przeciw jakimkolwiek innym zarządzeniom w ustawie tej zawartym lub na jej zasadzie wydanym, staje się winnym przekroczenia i karany być ma aresztem aż do 6 miesięcy lub grzywnami aż do 500 zł.

Wykroczenie jednak karane być ma jako występki:

1. w przypadkach, w których według ustawy (§. 46) zawyrokovany być ma przypadek zwierząt lub płodów zwierzęcych surowych;
2. gdy zaraza bydło dotknęła;
3. gdy człowiek wystawiony został na uszkodzenie cielesne lub śmierć.

Skazuje się na areszt aż do 2 lat lub grzywny aż do 2000 zł.; jeżeli człowiek poniósł śmierć, na areszt ścisły od jednego miesiąca aż do 3 lat.

Artykuł II.

Uchyla się §§. 38 i 39 ustawy z dnia 29 lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 37) o środkach zapobiegających księgosuszowi i tępiących tę zarazę a na ich miejsce zaprowadza się przepisy następujące:

§. 38.

Przepisy §fu 44 ustawy o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraźliwym i o tępieniu tychże, stósowane być mają także do tej ustawy.

Kto jednak zaniedba uczynić doniesienie, którego nieuczynienie pociągnąć może za sobą przypadek zwierząt; tudzież kto działa przeciw zarządzeniom co do przedstawiania paszportów bydłecych w obszarze granicznym w §. 9 wzmiankowanym, albo przeciw jakimkolwiek innym przepisom szczególnym, tyczącym się zapobiegania i tępienia księgosuszu, w tej ustawie zawartym lub przeciw zarządzeniom na jej zasadzie wydanym, staje się winnym występku, który karany być ma karami przepisanimi w §. 45 ustawy o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraźliwym i ich tępieniu ze względu na większe niebezpieczeństwo, wynikające z przekroczenia przepisów o księgosuszu.

Zwierzęta i płody zwierzęce surowe, które wbrew zakazowi wprowadzono lub przeprowadzono przez granicę państwa lub kraju, z którymi ominięto wyznaczone stacje wchodu lub przerwano postawiony kordon, uznać ma Władza karna za przepadłe.

Bydło rogate, napotkane w okręgu pogranicznym, w §. 9 wzmiankowanym, może być uznane za przepadłe, jeżeli przepisany paszportem bydłecym nie jest uprawnione, albo jeżeli zaniedbano uczynić przepisanego doniesienia celem zaciągnięcia go do rejestru bydła i opatrzenia go znakiem wypalonym, który drogą rozporządzenia będzie przepisany. Bydło jednak musi być uznane za przepadłe, jeżeli można mniemać, że zostało przemycone.

Przepisy powyższego ustępu stósowane być mają i wtedy, gdy bydło takie, pochodzące z obszaru pogranicznego, napotkane będzie po za obszarem pogranicznym.

§. 39.

Postępowanie i wyrokowanie co do czynów karygodnych, w pierwszym ustępie §. 38 wzmiankowanych, należy do Władzy administracyjnej powiatowej, a jeżeli bydło nadeszło morzem, do Władzy zdrowotnej morskiej pierwszej instancji, co do innych czynów karygodnych, jest rzeczą sądów.

Zresztą stósowane będą przepisy §§. 46, 47, 49 i 50 ustawy o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraźliwym i ich tępieniu.

Artykuł III.

Przepisy powyższe stósowane będą do czynów karygodnych, popełnionych przed zaprowadzeniem ustawy niniejszej, tylko o tyle, o ile są łagodniejsze od tych, których miejsce mają zająć.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy niniejszej poleca się Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa.

Schönbrunn, dnia 24 maja 1882.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Falkenhayn r. w.

Pražák r. w.

Pino r. w.

52.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 25 maja 1882,

tyczące się skal do ryczałtowego oznaczenia podatku od cukru burakowego w kampanii 1882/83 tudzież miary rękojmi na zabezpieczenie dopłaty do podatku od cukru na wypadek potrzeby.

We względzie opodatkowania cukru burakowego w kampanii 1882/83 na zasadzie §. 4 ustawy z dnia 18 czerwca 1880 o częściowej zmianie przepisów, dotyczących się opodatkowania cukru burakowego (Dz. u. p. Nr. 74) i na zasadzie §. 2, l. 3 i §. 3, l. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 1878 (Dz. u. p. Nr. 71), rozporządza się w porozumieniu z król. węgierskim Ministrem skarbu, co następuje:

§. 1.

Ilość buraków świeżych, opodatkować się mająca, wymierzana będzie na każdy hektolitr pojemności naczyń dyfuzyjnych, w baterye połączonych i na każdy ładunek tychże:

I. Gdy baterye mają najmniej 9 a najwięcej 11 naczyń dyfuzyjnych:

1. Po czterdzieści sześć (46) kilogramów, jeżeli naczynia dyfuzyjne są w ten sposób używane, iż staje się zadosyć następującym warunkom:

- a) buraki siekane, gdy się je wkłada do naczyń dyfuzyjnych, powinny być świeże, a zatem ani ogrzane, ani zatarte, ani w żaden inny sposób przyprawy;
- b) naczynia dyfuzyjne napełniać należy bez używania do tego jakiegokolwiek przyrządu tłoczącego lub miażdżącego, powiększającego gęstość warstwy buraków siekanych. Łopaty, ożogi i grabie nie będą uważane za przyrządy do tłoczenia lub miażdżenia. Natomiast szruba zamykająca, u górnego wieka spadającego, uważana być ma za przyrząd tłoczący, wtedy, gdy po mocnem zamknięciu wieka wystaje o więcej niż 20 centymetrów po nad obłak lub wieko łącznie z częścią, którą wysokość mutry zasłania;
- c) po napełnieniu naczynia dyfuzyjnego i gdy się już dyfuzya zaczyna, w żadnym razie nie wolno dopełniać, t. j. powiększać ilości buraków siekanych.

2. Po sześćdziesiąt dziewięć (69) kilogramów, jeżeli naczynia dyfuzyjne używane są w ten sposób, że z powyższych trzech warunków nie jest dopełniony albo wzmiankowany pod a) albo wzmiankowany pod b).

- a) od wymierzania wyłącza się tak zwaną muszlę, która jeżeli jest, znajduje się u górnego brzegu naczynia dyfuzyjnego i w jego wnętrze wyskakuje, jakoteż kanał pierścieniowaty, jeżeli się u górnego brzegu naczynia dyfuzyjnego znajduje, do którego otwór przyływowowy ma uście.
- b) We wszystkich naczyniach dyfuzyjnych, które pod sitem dna mają jeszcze przytopione lub przylutowane dno do rozdzielania soku, opatrzone do tego celu jednym lub więcej otworami, otwory te przed wymierzeniem zamyka się szczelnie równo z płaszczyzną dna do rozdzielania soku.

Jeżeli naczynia dyfuzyjne nie mają dna do rozdzielania soku, lecz tylko jeden lub więcej otworów pod sitem dna na dopływ i odpływ soku, otwory te zamykają się równo z płaszczyzną ściany, znajdującej się bezpośrednio pod sitem dna.

Jeżeli dno do rozdzielania soku nie jest przytopione lub przylutowane, zamyka się równo z płaszczyzną ściany, znajdującej się pod dnem do rozdzielania soku.

II. Jeżeli pokrywa otworu roboczego w naczyniu dyfuzyjnym jest ku zewnątrz wypukła, wypukłość jej wymierza się przez nalanie wody po szczelnem zamknięciu wszystkich otworów, mających uście do tej wypukłości, w taki sposób, aby zamknięcie znajdowało się na tej samej płaszczyźnie, co wewnętrzna ściana wypukłości.

Jeżeli pojemność tej wypukłości wynosi więcej niż 3 od sta pojemności naczynia dyfuzyjnego, nadwyżkę doliczyć należy do opłatnej pojemności tego naczynia.

III. Ułamki litra, gdyby z obrachunku tej opłatnej pojemności wypadły, opuszczają się co do każdego naczynia dyfuzyjnego, gdy wynoszą mniej niż pół litra, gdy zaś wynoszą pół litra lub więcej, liczą się za cały litr.

§. 3.

Wydajność dzienna pras do soku, opodatkować się mająca, obliczana będzie podług skal, ustanowionych rozporządzeniem ministerstwa skarbu z dnia 28 czerwca 1878 (Dz. u. p. Nr. 80), z dodaniem dziewięćdziesiąt pięć (95) od sta, jakiegokolwiek rodzaju jest prasa.

§. 4.

Rękojmią, którą złożyć ma każdy przedsiębiorca fabryki cukru burakowego ryczałtowo opodatkowanej, na wypadek, gdyby dopłata była potrzebna, ustanawia się w kwocie 15 od sta sumy ryczałtowej, która przypada na fabrykę za 120 dni ruchu.

Dunajewski r. w.

53.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z d. 25 maja 1882,
 dotyczące się miary rękojmi na zabezpieczenie zwrotu kosztów kontroli, którą fabryki cukru burakowego złożyć mają w kampanii 1882/3.

Kwotę rękojmi na zabezpieczenie zwrotu kosztów kontroli, którą każdy przedsiębiorca fabryki cukru burakowego, ryczałtowo opodatkowanej, złożyć ma według §fu 6go ustawy z dnia 18 czerwca 1880 (Dz. u. p. Nr. 74), zmieniającej w części przepisy o opodatkowaniu cukru burakowego, ustanawia się na kampanię 1882/3 w kwocie jeden od sta sumy ryczałtowej, która przypada na fabrykę za 120 dni ruchu.

Dunajewski r. w.

54.**Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia
26 maja 1882,**

o przyłączeniu gminy miejscowej Seliban do okręgu Sądu delegowanego miejsko-powiatowego piseckiego w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59), oddziela się gminę miejscową Seliban od okręgu Sądu powiatowego wodniańskiego i przyłącza do okręgu Sądu delegowanego miejsko-powiatowego piseckiego.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia 1 stycznia 1883.

Prażák r. w.

55.**Ustawa z dnia 26 maja 1882,**

o podwyższeniu cła wwozowego i zaprowadzeniu podatku konsumcyjnego od oleju kopalinnego, tudzież o zniesieniu podatku konsumcyjnego od oleju kopalinnego, przywożonego do miast, które celem poboru podatku konsumcyjnego uznane są za zamknięte.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje:

Rozdział pierwszy.

Przedmioty podlegające cłu i wymiar tegoż.**§. 1.**

Ustęp lit. *d*) 28mej pozycyi Taryfy cłowej powszechnej, zmienia się w sposób następujący:

Oleje kopalinne, tudzież smoła z węgla kamiennych i łupku:

1. Surowe i bez poprzedniego rafinowania czyli oczyszczenia, nie dające się używać do oświetlania:

aa) Ciężkie, których gęstość przy 12° R. wynosi więcej niż 830 stopni (tysiącznych części gęstości czystej wody), 100 kilogramów wagi czystej . . . 1 zł. 10 c.

bb) Lekkie, których gęstość wynosi 830 stopni i mniej, 100 kilogramów wagi czystej 2 " — "

2. Surowe, bez poprzedniego rafinowania czyli oczyszczenia, dające się używać do oświetlania, 100 kilogramów wagi czystej . . . 10 " — "

3. Rafinowane lub półrafinowane:

aa) Ciężkie, których gęstość wynosi więcej niż 870 stopni, 100 kilogramów wagi czystej 1 " 90 "

bb) Lekkie, których gęstość wynosi 870 stopni i mniej, 100 kilogramów wagi czystej 10 " — "

Uwaga 1. Cła ustanowione pod 2 i 3 lit. *bb*) zawierają w sobie podatek konsumcyjny.

Uwaga 2. Olej kopaliny rumuński, surowy i nie dający się używać do oświetlania bez poprzedniego rafinowania czyli oczyszczenia, którego gęstość wynosi przy 12 stopniach Reaumura więcej niż 830 stopni (1 lit. *aa*), gdy jest przywożony przez granicę rumuńską, za certyfikatami pochodzenia, 100 kilogramów wagi czystej, 68 c.

Uwaga 3. Oleje kopalinne rafinowane, przeznaczone do celów przemysłowych, jako środek do otrzymywania rozczynów i wyciągów, mające mniej niż 770 stopni gęstości, są wolne od cła za dopełnieniem warunków i ostrożności, które przepisane będą osobnem rozporządzeniem.

Rozdział drugi.

Przedmiot podlegający wewnętrznemu podatkowi konsumcyjnemu, wymiar i rozciągłość tegoż, obowiązek płacenia i odpowiedzialność.

§. 2.

Olej kopalinny, otrzymywany przez rafinerią (oczyszczenie) w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem wyłączonego okręgu tryestyńskiego, a którego gęstość przy ciepłocie 12 stopni Reaumura wynosi nie więcej jak 870 stopni (tysięcznych części gęstości czystej wody), podlega podatkowi konsumcyjnemu w kwocie 6 zł. 50 c. za każde 100 kilogramów wagi czystej.

§. 3.

Rzeczony podatek konsumcyjny opłacać ma przedsiębiorca rafinerii oleju kopalinnego.

Do zapłacenia należitości, która będzie ściągana, gdyby się dopuszczono uszczerbku w podatku, obowiązany jest kierownik rafinerii pod bezpośrednią odpowiedzialnością przedsiębiorcy.

§. 4.

Kto w chwili, gdy ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, posiadałby w obszarze dla którego jest wydana, zapas oleju kopalinnego podatkowi podlegającego, wynoszący więcej niż 100 kilogramów, winien w przeciągu trzech dni, licząc od chwili, w której ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, uwiadomić pisemnie wykonawców Władzy skarbowej do tego przeznaczonych, ile wynosi waga czysta tego zapasu, tudzież gdzie i w jakich lokalach jest zachowywany i opłacić od niego podatek konsumcyjny.

Termin opłaty przedłużony być może za złożeniem odpowiedniej rękojmi na czas od jednego aż do najwięcej sześciu miesięcy.

Ten, kto olej kopalinny, podatkowi podlegający, ma w zachowaniu, nie powinien wyprowadzać go z lokalów, w których go przechowuje, dopóki nie otrzyma urzędowego potwierdzenia, poświadczającego, że podatek konsumcyjny opłacił, lub że mu został zakredytowany.

Kupeczacy olejem kopalinnym są także obowiązani udowodnić w przeciągu 60 dni od przerwzonego terminu, z kąd nabyli zapasy swego oleju kopalinnego, podatkowi podlegającego, o ile wynoszą one więcej niż 100 kilogramów, lub że podatek od nich został zapłacony.

Od obowiązku w paragrafie niniejszym przepisanego uwolnieni są przedsiębiorcy rafinerii oleju kopalinnego co do tych zapasów rzeczonych rodzaju, które znajdują się w ich rafineriach w lokalach podlegających kontroli.

§. 5.

Olej kopalinny służący do otrzymywania rozczynów i wyciągów, mający przy ciepłocie 12 stopni Reaumura mniej niż 770 stopni gęstości, jest uwolniony od podatku konsumcyjnego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków i ostrożności, które przepisane będą osobnem rozporządzeniem.

§. 6.

Gdyby zaległość tego podatku miała przepaść skutkiem niedbałego przestrzegania istniejących przepisów, ten, na którego spada wina, ma być skarbowi państwa odpowiedzialny za stratę.

Rozdział trzeci.

Zabezpieczenie poboru podatku konsumcyjnego w rafineryach oleju kopalinnego.

1. Przepisy, dotyczące się lokalów fabrykacyi, przyrządów do wyrobu, naczyń do zachowywania zapasów oleju kopalinnego, kierowników przedsiębiorstw rafinerii oleju kopalinnego, jakoteż pomieszczenia dla wykonawców Władzy skarbowej.

§. 7.

Kto się trudni rafinowaniem (czyszczeniem) oleju kopalinnego, obowiązany jest najpóźniej w cztery tygodnie po ogłoszeniu ustawy niniejszej złożyć Władzy skarbowej pierwszej instancji, w której okręgu znajduje się przedsiębiorstwo, w dwóch egzemplarzach:

1. Dokładny, planem opatrzony opis lokalu fabrykacyi, to jest lokali w których się fabrykuje i zachowuje, jakoteż ich połączeń między sobą i wyjść, tudzież dróg, któremi wyroby mają być wynoszone z lokali fabrykacyi.

2. Wykaz oleju kopalinnego znajdującego się w lokalu fabrykacyi.

3. Wykaz wszystkich przyrządów do wyrobu sprzętów i naczyń do zachowywania, które się w lokalu fabrykacyi znajdują.

4. Ogólny opis postępowania technicznego.

5. Porządek fabrykacyi według godzin i nazwisko kierownika fabrykacyi.

Także ten, kto w przyszłości przedsiębiorstwo takie otworzy, obowiązany jest dopełnić tego obowiązku, a to najpóźniej na cztery tygodnie przed otwarciem.

Akta te (1, 2, 3, 4, 5) spisane być winny czytelnie, bez odmian, przekreśleń i skrobanin, w przeciwnym razie będą zwrócone.

§. 8.

Na podstawie złożonych opisów i wykazów (§. 7), jeżeli są wolne od wad zewnętrznych, Władza skarbowa pierwszej instancji zarządza zbadanie lokalu fabrykacyi, przyrządów do wyrobu, sprzętów, naczyń do zachowywania i zapasów oleju kopalinnego.

Przedsiębiorca obowiązany jest udzielać w czasie tegoż wszelkich wyjaśnień i dowodów, jakie do kontroli podatkowej będą potrzebne.

W tym względzie nawet wszyscy słudzy, w fabrykacyi używani, obowiązani są czynić zadość żądaniu wykonawcy Władzy skarbowej.

Komunikacje lokali fabrykacyi prowadzące na zewnątrz, które utrudniałyby kontrolę podatkową, winien przedsiębiorca na żądanie Władzy skarbowej pierwszej instancji skasować swoim kosztem, lub niemożność używania ich należycie zabezpieczyć.

Pojemność przyrządów do fabrykacyi i naczyń, których rozmiary lub waga (tara) miałyby istotny wpływ na kontrolę podatkową, zostanie wymierzona lub też ich waga zbadana i wykonawca Władzy skarbowej naznaczy w sposób trwały na każdym z nich jego pojemność lub wagę.

Po obejrzeniu wszystkiego i sprawdzeniu wyvodu, wykonawca Władzy skarbowej opatrzyć ma znakami urzędowymi i numerami lokale fabrykacyi, przyrządy do wyrobu i naczynia do zachowywania olejów kopalinnych i spisać protokół wyników rewizyi, który urzędowi podatkowemu służyć będzie za podstawę do nadzorowania, w skutek czego przedsiębiorca lub jego zastępca winien go także podpisać.

W protokole tym opisać także trzeba dokładnie drogi, któremi wyroby wolno wynosić z lokali fabrykacyi ze względu tak na potrzeby przedsiębiorstwa jak i na wymagania kontroli podatkowej.

Jeden egzemplarz aktów (§. 7), złożonych przez przedsiębiorcę, będzie temuż zwrócony po sprawdzeniu i wyciśnięciu na nim pieczęci urzędowej z dopisaniem daty dnia, w którym je podano.

Przedsiębiorca obowiązany jest zachowywać go w lokalu fabrykacyi w miejscu na to przeznaczonem, dla wykonawców Władzy skarbowej w każdej chwili dostępnem.

§. 9.

Począwszy od chwili dokonania rewizyi urzędowej (§. 8), obowiązany jest przedsiębiorca umieścić zewnątrz, na tej części lokalu fabrykacyi, która zwrócona jest ku ulicy publicznej, albo, jeżeli budynek jest odosobniony, na części jego od strony zajazdu, napis czytelny, wyrażający rodzaj przedsiębiorstwa i napis ten utrzymywać w dobrym stanie.

Nadto obowiązany jest przedsiębiorca najpóźniej w przeciągu 24 godzin przesyłać urzędnikowi skarbowemu, do nadzorowania przedsiębiorstwa przeznaczonemu, pisemne uwiadomienie w dwóch egzemplarzach o wszelkiej zmianie, tyczącej się sprawdzonego stanu przedsiębiorstwa, jakoteż osób, których wymienienie jest przepisane.

Przedsiębiorca odpowiedzialny jest za nietykalność znaków urzędowych w lokalach fabrykacyi, na naczyniach i przyrządach.

Gdyby znaki te przez przypadek lub z innej przyczyny zostały uszkodzone lub całkiem zniszczone, winien o tem donieść w przeciągu 24 godzin po dowiedzeniu się o ich uszkodzeniu lub zniszczeniu, iżby zostały przywrócone.

Niezawisłe od obowiązku doniesienia, kto fabrykacją kieruje, w §. 7 przepisane, obowiązany jest przedsiębiorca ustanowić osobę, która podczas jego nieobecności w lokalu fabrykacyi ma się tamże znajdować dla udzielania w jego imieniu wykonawcom Władzy skarbowej, do nadzorowania lokalu fabrykacyi przeznaczonym, potrzebnych wyjaśnień.

Ten, który fabrykacją kieruje, lub w nieobecności kierownika fabrykacyi sprawuje nadzór nad pomocnikami i robotnikami, uważany będzie za upoważnionego przez przedsiębiorcę do udzielania wyjaśnień w jego imieniu.

Gdyby przedsiębiorca przeznaczał do tego inną osobę, winien uwiadomić o tem pisemnie urzędnika skarbowego, w którego okręgu nadzorczym leży lokal fabrykacyi.

Gdy przedsiębiorca zwiąja całkiem ruch swego przedsiębiorstwa, winien uwiadomić o tem pisemnie przerweczonego urzędnika skarbowego i opłacić podatek konsumcyjny od zapasów oleju kopalinnego podlegającego opodatkowaniu, znajdującego się w jego lokalach, nad którymi kontrola jest rozciągnięta. Dopiero gdy otrzyma potwierdzenie, jako o tem doniósł i podatek opłacił, lub jako tenże został mu zakredytowany, ustanie odpowiedzialność jego za utrzymanie znaków urzędowych w lokalach fabrykacyi, na przyrządach do wyrobu i naczyniach.

§. 10.

Do lokalu fabrykacyi, którego opis przedsiębiorca ma podać (§. 7), zaliczają się:

- a) izby, w których odbywa się postępowanie techniczne rafinerii olejów kopaliny;
- b) izby, w których zachowywane bywają surowce temuż postępowaniu poddawane, jakoteż wyroby w niem otrzymywane;
- c) izby, w których wyroby te są sprzedawane;
- d) wszelkie lokale, łączące się bezpośrednio z izbami pod a), b) i c) wzmiankowanymi.

§. 11.

Dopóki przedsiębiorstwo nie jest w ruchu, przyrządy do wyrobu i sprzęty można wyłączyć od używania za pomocą urzędowego ich opieczętowania lub w inny sposób. Przedsiębiorca jest odpowiedzialny za nietykalność pieczęci i znaków, które położą wykonawcy Władzy skarbowej, jeżeli nie udowodni, że naruszone zostały skutkiem nieprzewidzianego przypadku, nie z jego winy pochodzącego, lub że to uczyniła osoba, za którą nie jest obowiązany zdawać sprawy.

Czy i które przyrządy do fabrykacyi lub sprzęty mają być wyłączone od używania, decyzya w tym względzie należy do wykonawców Władzy skarbowej.

§. 12.

Gdy przedsiębiorca chce używać przyrządu do fabrykacyi, wziętego pod zamknięcie urzędowe, winien na 6 godzin przedtem uwiadomić o tem wykonawców Władzy skarbowej, przeznaczonych do sprawowania nadzoru nad lokalem fabrykacyi.

Jeżeli aż do tego czasu wykonawca Władzy skarbowej nie przybędzie do lokalu fabrykacyi dla odjęcia pieczęci urzędowej, przedsiębiorca ma prawo sam ją odjąć.

§. 13.

W lokalu fabrykacyi zachowywać należy i wykonawcom Władzy skarbowej dać na każde żądanie do użycia:

1. wagę według przepisu sprawdzoną, nadającą się do ważenia olejów kopaliny;
2. piknometr zastosowany do olejów kopaliny;
3. ciepłomierz Reaumura.

§. 14.

Przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć na żądanie Władzy skarbowej pierwszej instancyi dla wykonawców Władzy skarbowej, do bezpośredniego nadzoru nad fabryką przeznaczonych, w zabudowaniu fabrycznym albo w budynku w pobliżu leżącym, mieszkanie, składające się najmniej z jednego opalanego pokoju z kuchnią i innych potrzebnych przynależności, tudzież odpowiedni lokal na kancelaryą w zabudowaniu fabrycznym, opatrzone w stoły, stolki itd.

O czynsz za mieszkanie, administracya skarbu umówi się z przedsiębiorcą. Gdyby się nie zgodzono, wysokość czynszu oznaczy Władza administracyjna pierwszej instancyi.

2. Prawa wykonawców Władzy skarbowej, obowiązki przedsiębiorstw i przełożonych gmin we względzie wykonywania kontroli.

§. 15.

Przedsiębiorstwa rafinerii olejów kopalinnych oddają się pod nadzór urzędów podatkowych. Czynnikiem skarbowym dozwalać należy bez sprzeciwiania się wstępu do lokali fabrycznych takiego przedsiębiorstwa i przebywania tam w celu załatwienia czynności urzędowych we dnie a nawet i w nocy, jeżeli przedsiębiorstwo jest w ruchu i tak przedsiębiorca osobiście jak jego słudzy powinni być im na żądanie pomocni w czynnościach urzędowych w zakładzie.

Także i w każdym innym przypadku prócz wzmiankowanych, czynnikiem tym, gdy przybędą w towarzystwie osoby urzędowej lub członka zwierzchności gminnej, dozwolić należy bez oporu wstępu do zakładu przedsiębiorstwa i wykonywania tam czynności urzędowych.

W czasie rewizji podatkowych, przedsiębiorca obowiązany jest pokazać niezwłocznie ceduły, rejestry i notatki w §. 20 wzmiankowane, tudzież wszelkie dokumenty, których zachowywanie jest przepisane a w razie potrzeby wydać je wykonawcom Władzy skarbowej za potwierdzeniem odbioru.

§. 16.

Każda zwierzchność gminna obowiązana jest udzielać niezwłocznie osobom, powołanym do przestrzegania przepisów ustawy niniejszej, pomocy do wykonania czynności urzędowej, gdy tego zażądają.

Członek zwierzchności gminnej, do tego wydelegowany, winien być nieustannie obecny owym czynnościom urzędowym, w razie uczynienia zarzutu, podpisywać opis istoty czynu, wywód oględzin i protokoły, jakoteż wszelkie dokumenty i dowody, tyjące się śledztwa podatkowego i w ogóle dawać wszelką pomoc prawną.

3. Przepisy, tyjące się czasu i drogi do wywożenia olejów kopalinnych z lokalu fabrykacyi, tudzież tyjące się obszaru, w którym transporty mają być kontrolowane i utrzymywania ksiąg.

§. 17.

Zwyczajnie nie wolno wywozić olejów kopalinnych z lokalu fabrykacyi w miesiącach kwietniu aż do października włącznie przed 5 godziną zrana i po 8 godzinie wieczór, w miesiącach listopadzie aż do marca włącznie przed 7 godziną zrana i po 6 godzinie wieczór.

Władza skarbowa pierwszej instancyi może dozwolić wyjątku od tego przepisu.

§. 18.

Oleje kopalinne wolno wywozić z lokalu fabrykacyi tylko temi ulicami i drogami, które Władza skarbowa pierwszej instancyi do tego wyznaczy ze względem na stosunki odbytu przedsiębiorstwa i na wymagania nadzoru urzędowego.

Dla każdej takiej ulicy (drogi) wyznaczy rzeczona Władza stósownie do jej jakości i jakości środków przewozu czas najpóźniejszy, przed upływem którego

wyjawszy przeszkodę przypadkową, transport olejów kopalinnych znajdować się powinien po za obrębem obszaru kontroli (§. 19).

Dla transportów olejów kopalinnych, przeznaczonych do miejsca leżącego w obrębie obszaru kontroli, wyznaczony będzie czas stosunkowo krótszy.

Jeżeli olej kopalinny transportowany być ma wprost z zakładu fabrykacyi do stacyi kolei żelaznej, leżącej w obrębie obszaru kontroli (§. 19) i tam oddany do przewiezienia dalej koleją żelazną, wyznaczony będzie czas przewozu tylko dla przestrzeni między tą stacją kolei żelaznej a lokalem fabrykacyi.

§. 19.

Na około każdej rafinerji oleju kopalinnego oznaczy Władza skarbowa ze względem na stosunki miejscowe obszar kontroli, którego szerokość jednak, mierzona od obwodu lokalu fabrykacyi, nie powinna w żadnym miejscu wynosić więcej niż pięć kilometrów.

W obrębie tego obszaru każdy transport olejów kopalinnych, odchodzący z lokalu fabrykacyi, opatrzony być powinien cedulą odbytu (§. 20), którą na każde żądanie pokazać należy wykonawcom Władzy skarbowej.

Nadto każdy, kto w obrębie obszaru kontroli jakiejś rafinerji oleju kopalinnego posiada zapas oleju kopalinnego opłatnego, wynoszący więcej niż dwadzieścia kilogramów, obowiązany jest na każde żądanie wykonawcy Władzy skarbowej udowodnić nabycie lub opodatkowanie (oclenie).

§. 20.

W każdym przedsiębiorstwie do rafinowania oleju kopalinnego (§. 7) utrzymywać należy regestr sprzedaży, który będzie urzędownie przysposobiany i wydawany za zwrotem kosztów produkcji.

W tym względzie zapisywać trzeba odbyt oleju kopalinnego za każdym razem z dokładnem podaniem jakości i wagi, przydając nazwisko i mieszkanie nabywcy, tudzież godzinę wywiezienia oleju kopalinnego z lokalu fabrykacyi w części sznurowej i w cedule.

Każdy przedsiębiorca rafinerji oleju kopalinnego, który był prawomocnie skazany za popełnione w jego lokalu fabrykacyi uszczuplenie podatku konsumcyjnego od oleju kopalinnego, może być na zawsze lub na pewien czas zobowiązany, aby oprócz rejestru sprzedaży utrzymywał osobne zeszyty także urzędownie przygotowane, celem umieszczenia w nich dla kontroli podatkowej zapisków:

1. co do odbioru i wyrobu oleju kopalinnego;
2. co do rafinerji otrzymanych i wyrobionych olejów kopalinnych;
3. co do ilości wyrobów przygotowanych na sprzedaż.

Zapisywać można to wszystko z końcem każdego dnia sumarycznie, zamykać jednak trzeba rachunek codziennie najpóźniej do 8 godziny wieczór.

Gdyby wyroby, które zapisano już jako gotowe na sprzedaż, miano poddać na nowo rafinerji, natenczas na 12 godzin przedtem uwiadomić trzeba pisemnie wykonawcę Władzy skarbowej, do nadzoru nad lokalem fabrykacyi przeznaczonego, jaka jest ich waga i gęstość. Wykonawca Władzy skarbowej sprawdziwszy rzecz, odpisze te wyroby.

Obowiązek powyżej wzmiankowany włożony być może także na przedsiębiorcę, którego kierownik ruchu był dwa razy prawomocnie skazany za uszczuplenie podatku konsumcyjnego od oleju kopalinnego.

Regestry i wzmiankowane zapiski zamykać trzeba co miesiąc i razem z cedułami podatkowymi, do nich należącymi (§. 24) składać Władzy skarbowej pierwszej instancji.

§. 21.

Władza skarbowa pierwszej instancji ma prawo wysyłać urzędników swoich do przeglądania wszelkich ksiąg przedsiębiorstwa, czy te książki w samymże lokalu fabrykacji czy gdzieindziej są utrzymywane i wyciągania z nich szczegółów, tyczących się nabywania, zużywania i pozbywania oleju kopalinnego.

§. 22.

Ci, którzy w obrębie obszaru kontrolowego rafinerii oleju kopalinnego (§. 19) kupczą olejem kopalinnym, obowiązani są utrzymywać rejestry sprzedaży urzędownie przysposobione i wydawać z nich ceduły sprzedaży do każdego transportu, wynoszącego więcej niż 20 kilogramów, dla zasłonięcia go w obszarze kontroli.

4. Przepisy, tyczące się opłaty podatku konsumcyjnego.

§. 23.

Za każdym razem, gdy przedsiębiorstwo, obowiązane do opłaty podatku, wysłać ma transport oleju kopalinnego opłatnego, przesłać należy do właściwego urzędu (wykonawcy) pisemne uwiadomienie w dwóch egzemplarzach, wymieniając w niem:

1. dzień i godzinę wysłania przesyłki z lokalu fabrykacji;
2. ilość, znaki i numera naczyń, z których się przesyłka składa;
3. wagę oleju kopalinnego opłatnego w każdym naczyniu do przesyłki należącym;
4. przypadającą kwotę podatku konsumcyjnego.

Uwiadomienie to przesłać należy najpóźniej na sześć godzin przed zamierzonym wyprawieniem oleju kopalinnego opłatnego.

Władza skarbowa pierwszej instancji może jednak skrócić ten termin, o ile się to da pogodzić z odpowiednim wykonaniem kontroli podatkowej.

§. 24.

Podatek konsumcyjny opłacać należy odrazu wtedy, gdy się składa uwiadomienie.

Tym jednak przedsiębiorcom, którzy nie byli uznani za winnych zbrodni, pochodzącej z chciwości ani też występku lub przekroczenia tego rodzaju, albo przemytnictwa lub ciężkiego przekroczenia defraudacyjnego co do podatku konsumcyjnego od olejów kopalinnych, ani też nie byli jedynie dla niedostateczności dowodów uwolnieni od zarzutu przemytnictwa lub ciężkiego przekroczenia defraudacyjnego rzeczono rodzaju, podatek konsumcyjny będzie za złożeniem dostatecznej rękojmi kredytowany w ten sposób, że kwoty przypadające w przeciągu jednego miesiąca można będzie wnieść naraz w czasie aż do ostatniego dnia szóstego miesiąca po upływie miesiąca opodatkowania, a więc np. podatek konsumcyjny z miesiąca stycznia aż do ostatniego lipca, a gdyby to był dzień świąteczny, w najbliższym dniu powszednim.

Na prośbę przedsiębiorcy pozwolenie kredytowania wydawane będzie na podatek, który ma być wzięty na przepis w przeciągu roku.

Pozwolenie to ponawiane będzie corocznie na ponowioną prośbę.

Kto kwot zakredytowanych nie zapłaci w przeciągu czasu, na który zostały zakredytowane, traci pozwolenie na pozostałą część roku i na rok następny kredyt może mu być całkiem odmówiony.

Kwota zakredytowana już należna, ściągana będzie drogą egzekucyi z odsetkami za zwłokę po sześć od sta, licząc od dnia płatności.

§. 25.

Olejów kopalinnych opłatnych nie wolno wysyłać z lokalu fabrykacyi dopóty, dopóki cedula potwierdzająca zapłacenie lub zakredytowanie podatku, która na podstawie uwiadomienia (§. 23) ma być wydana, nie nadejdzie do lokalu fabrykacyi a mianowicie do rąk tego, który czynnikiem skarbowym udzielać ma wyjaśnień (§. 9).

Nie wolno też wysyłać przed chwilą oznajmioną. Również nie wolno wysyłać, gdy po chwili oznajmionej upłynie godzina.

Od tego ostatniego przepisu odstępuje się w takich przypadkach, gdy oznajmione wysłanie spóźniło się jedynie tylko w skutek urzędowej rewizyi pošylki.

Gdy inna okoliczność przeszkodzi wysłaniu pošylki, podatek konsumcyjny będzie zwracany lub odpisywany, jeżeli:

1. o przeszkodzie uwiadomiony będzie natychmiast najbliższy wykonawca Władzy skarbowej, a gdyby go nie było na miejscu, do którego należy lokal fabrykacyi, zwierzchność gminna przy jednoczesnem wysłaniu uwiadomienia do rzeczonoego wykonawcy Władzy skarbowej, i jeżeli nadto

2. w czasie urzędowego dochodzenia przedsiębiorca udowodni wiarogodnie, że przeszkody nie mógł ani przewidzieć ani też wcześniej uchylić.

§. 26.

Jeżeli przedsiębiorca jest obowiązany do utrzymywania zapisków odbioru i wyrobu oleju kopalinnego itd. w §. 20 wzmiankowanych, wykonawcy Władzy skarbowej sprawdzać będą peryodycznie zapasy olejów kopalinnych, gotowych do sprzedaży, znajdujących się w lokalu fabrykacyi.

Gdyby z porównania znajdujących się zapasów z zapiskami przedsiębiorstwa (§. 20) po strąceniu ubytku w skutek ulotnienia się, okazał się jeszcze większy ubytek w ilościach opłatnych, przedsiębiorca winien dopłacić w przeciągu trzech dni podatek konsumcyjny od tego ubytku.

Ubytek w skutek ulotnienia się przyjmowany będzie zwyczajnie w ilości sześć od sta na rok.

Ministerstwo skarbu może jednak pozwolić, aby liczono większe odsetki, jeżeli zostanie uznane, że przez ulatnianie się ubywa więcej niż sześć od sta na rok.

§. 27.

Pod warunkami i ostrożnościami potrzebnymi do zabezpieczenia skarbu państwa, wolno będzie przedsiębiorcy rafinerji oleju kopalinnego, o to proszącemu, wywozić ze swego lokalu fabrykacyi bez opłaty podatku olej kopalinny opłatny, który z za linii cłowej lub z rafinerji oleju kopalinnego, leżącej w obrębie linii cłowej, sprowadza do swego lokalu fabrykacyi, z odwołaniem się do uskutecznionej już opłaty cla lub podatku konsumcyjnego, tudzież wszelki olej kopalinny opłatny, który chce wysłać za linią cłową.

Rozdział czwarty.

Przepisy karne.

§. 28.

W królestwach i krajach, w których obowiązuje ustawa karna na przekroczenia defraudacyjne, stosowane będą do przekroczeń przepisów o podatku konsumcyjnym od oleju kopalinnego, postanowienia tejże ustawy karnej, mianowicie jej §§. 223 aż do 349 włącznie, jakoteż rozporządzenia dodatkowe, o ile w ustawie niniejszej co innego nie jest postanowione.

W Dalmacyi, gdzie rzeczona ustawa karna nie jest zaprowadzona, przekroczenia przeciwko wzmiankowanym przepisom karane być mają z zastosowaniem postępowania, któremu tamże podlegają wykroczenia przeciwko przepisom o podatku konsumcyjnym.

Przepisy, tyczące się rodzaju i wymiaru kar, tudzież odpowiedzialność za nie, jakoteż tyczące się przedawnienia rzeczonych przekroczeń, o ile paragrafy niżej zamieszczone nie zawierają żadnego przepisu, wydane będą dla Dalmacyi, ze względu na odnośne przepisy obowiązujące w innych krajach monarchyi, drogą rozporządzenia.

§. 29.

Karę pieniężną za nieoznajmione postępowanie opłatne i za wywiezienie oleju kopalinnego z lokalu fabrykacyi, wyznaczać należy w kwocie w żadnym razie nie mniejszej niż 100 zł.

§. 30.

Jeżeli w przypadku niedokładności oznajmienia postępowania opłatnego, znaleziona nadwyżka w ilości oleju kopalinnego opłatnego nie będzie przenosiła pięć od sta ilości oznajmionej, postępowania karnego wytaczać nie trzeba.

§. 31.

Kierownik fabrykacyi uważany będzie za sprawcę dokonanego podczas jego nieobecności w miejscu lokalu fabrykacyi nieoznajmionego lub różniącego się od oznajmienia i ceduły, wywiezienia oleju kopalinnego opłatnego.

Przedsiębiorca, który sam nie kieruje fabryką, jest bezwarunkowo odpowiedzialny za kary pieniężne, nałożone na kierownika fabrykacyi.

§. 32.

Za podstawę do wymierzenia kary za zaniedbanie wykazania nabycia lub opodatkowania (oclenia), wymaganego w myśl §§. 4 i 19, wziąć należy bez wyjątku kwotę podatku konsumcyjnego, przypadającą od tej ilości oleju kopalinnego, co do której nie dostarczono wykazania.

Rozdział piąty.

Uchylenie podatku konsumcyjnego od oleju kopalinnego przywożonego do miejsc, które celem poboru podatku konsumcyjnego uznane są za zamknięte.

§. 33.

Podatek konsumcyjny od oleju kopalinnego, nafty, benzyny, oleju skalnego, oleju solarnego i innych olejów kopalinnych, do oświetlania służących, przywożonych do miejsc, które celem poboru podatku konsumcyjnego uznane są za zamknięte, zostaje uchylony.

Rozdział szósty.

Nabycie mocy obowiązującej i wykonanie ustawy.

§. 34.

Ustawa niniejsza obowiązuje w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem wyłączonego okręgu tryestyńskiego i jej §§. 7, 8 i 9 nabywają mocy w cztery tygodnie a wszystkie inne przepisy w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Wykonanie onejże porucza się Ministrowi skarbu.

Schönbrunn, dnia 26 maja 1882.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.